

פאקינג טרנטינו

מחזה קצר

מאת שי שבתאי

דמויות:

אורי, בן 24

שני, בן 24

עידן, בן 35

מקום וזמן ההתרחשות: תל אביב, 2016

פאקינג טרנטינו

שי שבתאי

סלון הדירה של אורי ושני, ספה, שטיח, שולחן. על השולחן חבילה גדולה של גראס. לפני השולחן עומדים אורי ושני, בני 24, ועידן, בן 35. הם מכוונים אחד כלפי השני אקדחים דמיוניים- באצבעות. אורי מגוון אל עידן, שמכוון לשני, המכוון לאורי- מעגל, כמו בכלבי אשמורת.

שני: don't move ya fucken bi-etch!

עידן: אני מציע שנרגע, נדבר רגע בהיגיון-

אורי: שני, בחייאת, אתם חיים בסרט- (לעידן) זה בסדר, התקבלת-

עידן: תסתום!

שני: המחורר, פאקינג מחורר, אתה יכול להיות מצדי גם המהדק, המחק, או ה-ה-ה- הפאקינג מגה-מחוגה, תעיף ת'אקדח ש'ך, או שאני אטיס לך את התחת עם איזה כדור ישר לחור!

אורי: (נקרע מצחוק) אתה קולט איזה מפגר, אחי-

עידן: החבר שלך, חושב שאני צוחק אתו.

שני: (חיקוי מתלהב של סמואל ג'קסון מספרות זולה)

The path of the righteous man is beset on all sides by the inequities of the selfish and the tyranny of evil men. Blessed is he who, in the name of charity and good will, shepherds the weak through the valley of the darkness. For he is truly his brother's keeper and the finder of lost children. And I will strike down upon thee with great vengeance and furious anger those who attempt to poison and destroy my brothers. And you will know I am the Lord when I lay my vengeance upon you.

עידן: תסתום את הפה!

שני: אתה המחורר?

עידן: אני המחורר!

שני: תוכיח.

עידן לופת את אורי מאחור, מכוון אקדח דמיוני לרקתו. אורי נבהל.

אורי: היי, מה אתה עושה?

שני: יפה. נראה לי יש לנו את זה.

אורי: שחרר בן זונה, זה כואב

עידן: don't get high on your own supply

עידן דוחף את אורי, מכוון אקדח דמיוני לעבר אורי ושני. "פריז". מוסיקה, שקופית או קריין-

האודישן

עשרים דקות קודם. אורי ושני בדירה. ללא הז'קטים והכובעים ממקודם.

- שני: איזה חרא.
אורי: אתה לא מבין? אמרתי לך שזה לא ילך. הם שחקנים, לא עבריינים. אנחנו צריכים למצוא מישהו שבאמת מכיר את החרא הזה, לא מספיק לראות סרטים.
שני: סתם ערימה של פחדנים, כולה לבוא ולהגיד "אני המחורר", זה הכל. אין שחקנים טובים בארץ הזאת.

דפיקה בדלת.

אורי: כן? (לשני) תסתיר ת'חומר!

נכנס עידן, שחקן בן 28.

- עידן: שלום. פה זה האודישן?
שני: כן, אהלן.
עידן: וואללה. מוזר.
אורי: מה מוזר?
עידן: לא, כאילו, בדרך כלל אודישנים זה לא בסלון של- לא משנה. להתחיל?
שני: רגע חבוב. מי, מה, מאיפה?
עידן: איפה המצלמה?
אורי: אין מצלמה.
שני: פשוט תספר לנו מי אתה.
עידן: טוב. אני עידן גילון, בן 28, אני האמת כרגע ככה בין סוכנויות, הייתי אצל אבי פטישי, אבל עכשיו אני כנראה חותם אצל טלי-טלי מ"טלי" הפקות.
שני: כן, היו פה כמה מטלי-טלי.
עידן: כן, זה סוכנות מצליחה מאוד.
שני: כן.
אורי: אז מה הכנת לנו?
עידן: את המונולוג ששלחתם-
שני: יאללה.
עידן: טוב. יאללה.
אורי: בהצלחה.
עידן: תודה.

עידן קפוא. אורי ושני ממתינים. עידן עושה קצת תרגלי חימום.

שני: הכל בסדר?

עידן: איפה הנוחיות?

אורי: המה?

שני: השירותים שם.

עידן: תודה.

עידן יוצא לשירותים.

שני: עוד אחד.

אורי: זה חסר סיכוי. אתה והרעיונות שלך שני, אתה חושב שאתה איזה גאון גדול.

שני: יש לך רעיון יותר טוב? תסתום. הוא בא.

עידן חוזר. מתחיל את המונולוג.

עידן: לילה, אפלה, אני אוהב את הלילה, אני אוהב את האפלה. האפלה האפלולית מאפילה על פניי, כך אני יכול לחמוק בין הצללים, להיות מה שאני באמת, חיה צמאת דם, האורבת בחושך לכם, האנשים הרגילים, להם הלילה מהווה מחסום, עבורי הלילה הוא ברכה, הוא אוהבה נצחית. זה טבעי לאחד כמוני, המחורר... כבר הפסקתי לספור את כמויות הגופות שהשארתי מאחורי, אני אוהב להרוג, אני אוהב לחסל, ואין בעולם אדם שיוכל לגבור עליי. אני רוצה שתמצאו את הנס-קפה-אליוט פאקינג נס הזה, ואני רוצה אותו מת, אני רוצה ת'משפחה שלו מתה, אני רוצה ת'בית שלו שרוף עד היסוד, אני רוצה לצאת באמצע הלילה ולהשתין על האפר שלו, ואז, אני אציע לו הצעה שלא ניתן לסרב לה! אני הפאקינג מחורר אני! אז אתם רוצים לשחק אותה קשוחים? תגידו שלום לחבר הקטן שלי! **(שולף תת מקלע דמיוני)** ברגע שחשבתני שאני בחוץ, הם גוררים אותי פנימה! אז, שמור את אויביך קרוב, אבל את חבריך- **(יוצא מהתפקיד)** רגע, רגע- לא- סליחה... פאק-

אורי: **(לשני)** מה אתה אומר?

שני: לא רע.

עידן: אה, זה פשוט הפוך- **(חוזר למונולוג)** שמור את חבריך קרובים אליך, את אויביך קרוב יותר! אני מצחיק אותך? אני משעשע? אני? אני מצחיק? אני מצחיק אותך?- **(יורה באקדח דמיוני)** הא? אני מצחיק? **(יורה)** -

שני: אוקיי, אוקיי, סבבה, עידן-

עידן: איך הייתי?

אורי: מבחינתי עשר.

שני: אנחנו נודיע לך.

אורי: מה אתה דפוק שני?

שני: לא כאן.

אורי: אתה לא מבין ש-

שני: לא עכשיו.

עידן: לצאת?

שני: כן.

אורי: לא! פשוט תסתובב.

עידן: מה? (מסובב את גבו) ככה?

אורי: כן.

שני: שיסתום את האוזניים.

עידן: מה?

אורי: לא צריך, הוא לא שומע.

עידן סותם את אוזניו.

אורי: אין עוד מועמדים.

שני: אתה בטוח?

אורי: כן, ברור.

שני: אז נעשה עוד יום.

אורי: והערב?

שני: נדחה ת'פגישה.

אורי: נראה לך שהבנאדם יסכים לדחות? בקושי שכנענו אותו להיפגש הערב! שני, בחייאת, זה כולה לבוא, להגיד "שלום אני המחורר" וזהו. שני, שמונים אלף, מה נהיה?

שני: הוא לא מספיק משכנע. אתה רוצה שנקבל כדור בראש?

אורי: איזה כדור בראש? שני, יותר מדי סרטים יש בראש שלך. אחי, איך זה שכל אחד שהיה פה לא היה מספיק טוב?

שני: דווקא היה את ההוא, השרון הענק הזה.

אורי: כן, הוא רק שמע במה מדובר וברח. חשבת אולי המונולוג שכתבת מחורבן?

שני: אני כתבתי? אני? זה הסרטים הכי טובים בעולם, אני רק תרגמתי-

אורי: בסדר, אבל החיבורים שעשית, זה נשמע מגוחך.

שני: אתה חושב שהוא מתאים?

אורי: כן. יאללה, אין לנו יותר זמן. צריך עוד לקוות שהוא לא יברח שישמע מה הוא צריך לעשות.

שני: אולי נעשה אימפרוביזציה.

אורי: מה?

עידן: אני מעולה באימפרוביזציות. זכיתי פעם באליפות-

אורי: תסתום את האוזניים!

- עידן: סליחה.
- שני: אני רוצה להיות יותר בטוח שהוא המחורר. נעשה כאילו זה הפגישה, אתה תהיה הבנאדם, הוא המחורר, נבדוק אותו-
- אורי: אני? עזוב אותי באמאש'ך.
- שני: בסדר, אני הבנאדם, אתה רק תסתכל.
- אורי: בסדר. אבל קודם תגיד לו את האמת. שלא סתם נבזבז זמן על משחקים. אולי הוא לא בקטע.
- שני: אתה תגיד לו. אני הולך להתארגן. להביא קצת דברים בשביל התרגיל.
- אורי: עד שתחזור הוא כבר לא יהיה כאן.
- שני: אז אל תהיה דביל, תספר לו ככה שהוא ירצה, שהוא יתלהב, שיהיה לו כדאי.

שני יוצא. אורי פונה לעידן.

- אורי: אתה יכול להסתובב. (עידן לא שומע) היי!

עידן מוריד ידיים מהאזניים.

- עידן: אה?
- אורי: טוב, תשמע- אנחנו בעניין.
- עידן: וואלה? אחלה, יופי. אז מתי מתחילים? יש תסריט?
- אורי: מתחילים הערב.
- עידן: מה? קוראים הערב את התסריט?
- אורי: לא. אין תסריט.
- עידן: אבל- אני צריך לדעת מה הנתונים, מה העלילה, מה הרצון- מעצור למשל.
- אורי: הרצון של המחורר זה למכור.

אורי מרים את הגראס ומראה לעידן. עידן מתקרב ובוחן.

- עידן: אהא. זה יפה. מאיפה זה?
- אורי: לא ענייך.
- עידן: שלכם? זה אמיתי?
- אורי: הרצון ברור?
- עידן: כן. ומה המעצור?
- אורי: מה זה?
- עידן: יש לדמות רצון שמוביל אותה, אבל גם משהו שעוצר אותה.
- אורי: זה לא בדיוק דמות של סרט עם עלילה וזה.
- עידן: אז מה זה? סרט דוקו?

אורי: זה סוג של ריאליטי כזה.
עידן: טוב. זה כאילו, אילתור- פריסטייל יעני?
אורי: בדיוק. זה להיות המחורר. להרגיש אותו.

שני חוזר עם הדברים.

עידן: תגידו, מה הולך כאן חבר'ה?
שני: עזוב, אורי לא מבין כלום. אני לומד קולנוע, אני מבין. בטח שיש מעצור למחורר. וואחאד מעצור. הבנאדם.

אורי: איך הבנאדם הוא מעצור אם אתה רוצה למכור לו?

שני: עזוב, אתה לא מבין. קח את זה-

זורק ז'קט לעידן. לובש בעצמו משהו.

שני: אני עכשיו יהיה הבנאדם, אתה המחורר. אתה בא עם זה- (נותן לעידן את הגראס בשקית) אתה רוצה למכור. אורי, אתה תהיה כאילו העוזר שלי.

עידן: הבנאדם?

"פריז". מוסיקה, שקופית או קריין-

הבנאדם

לילה, רחוב חשוך, שבוע קודם. אורי ושני נכנסים לבמה, לחוצים.

אורי: שני, אתה בטוח שזה כאן?

שני: כן.

אורי: אז איפה הוא?

שני: יגיע.

אורי: לא מבין למה הקשבתי לך.

שני: יהיה בסדר.

אורי: יכולנו למכור בקטנה, כל פעם קצת. לא מתאים לי להסתבך עם עולם תחתון.

שני: הנה הוא.

אורי: איפה?

אלומת אור נדלקת עליהם, קולו של הבנאדם נשמע.

הבנאדם: איפה המחורר?

שני: יש כאן את ה, הבאנו את ה-

הבנאדם: איפה?

אורי מרים את השקית. מוציא ממנה את הגראס.

הבנאדם: יפה. עכשיו, איפה הוא?

אורי: הוא שלח אותנו-

שני: המחורר.

הבנאדם: אתם קשורים למחורר?

אורי: הוא אמר מאה עשרים, לא פחות.

הבנאדם: וואללה. ביי חבר'ה.

אלומת האור נעלמת.

שני: חכה! מאה! מאה-

האלומה נדלקת.

הבנאדם: תבין טמבל. אני לא מתמקח אתך. אתה רוצה שאני אקנה מהמחורר?

אורי: המחורר רוצה למכור לך. הוא אמר עליך דברים טובים.

הבנאדם: באמת? מה אמר?

שני: אמר שנלך קודם אליך, שאתך זה בטוח.

הבנאדם: וואללה. טוב לדעת. חבר'ה, היה נעים.

האלומה נכבית שוב.

אורי: לא- רגע!

האלומה נדלקת.

הבנאדם: תבינו, אני מוכן לקנות רק מהמחורר, ברור?

שני: מה זאת אומרת? זה מהמחורר-

הבנאדם: לא. אני לא רוצה מ-המחורר. אני רוצה את המחורר. יש מבין? אתם תביאו את המחורר, אני קונה. אין מחורר, אין כסף. ברור? שבוע הבא כאן. יש- יש. אין- אין.

שני: בסדר, אנחנו נבוא עם המחורר. כאילו, אנחנו רק צריכים קודם לדבר אתנו-

אורי: שני, אולי-

שני: תסתום אורי!

הבנאדם: תדברו אתו?

אורי: לא!

שני: קן!

הבנאדם: חבר'ה, תפתרו ת'בעיות שלכם. שבוע.

אלומת האור נעלמת.

אורי: פאק!

שני: אתה מפגר? אתה רוצה שהוא ידע שאין מחורר?

אורי: אני לא רוצה למות בגלל החרא הזה!
שני: איזה למות, מה למות, תירגע.
אורי: פאק!!! אין מצב אנחנו נתקעים עם זה שני. אין מצב.
שני: בסדר, רגע. תן לחשוב.
אורי: אתה והטמטום שלך. המחורר, המחורר, אמרת לי- אתה תראה איך נמכור בקלות-
שני: טוב תסתום רגע! יש לי רעיון.
אורי: די. נמאס לי כבר מהרעיונות שלך.
אורי פונה לצאת.
שני: אורי! אורי!

"פריז". מוסיקה, שקופית או קריין-

העקיצה

חזרה לסוף סצנת הפתיחה. עידן מכונן אקדח דמיוני אל אורי ושני.

שני: הוא טוב אחי, הוא ממש טוב.
אורי: המחורר אורגינל.
שני: תקשיב גבר, הבנת ת'קטע?
עידן: מה?
אורי: אין באמת סרט. יש איזה אחד-
שני: הבנאדם
אורי: הוא לא מוכן לקנות את החומר אם זה לא בא מהמחורר.
שני: עכשיו מה הקטע? אין מחורר. אין מחורר, אנחנו המצאנו הכל.
עידן: איזה קרועים.
אורי: זה ממש דפוק, אבל זה כמו שאומרים, הגולם קם על יוצרו, הבנאדם רוצה לראות את המחורר.
שני: ואין. אין מחורר.
עידן: אז- אני אשחק את המחורר בפגישה עם הבנאדם?
שני: כן. מתאים לך?
עידן: ומה אני מקבל?
אורי: אתה תקבל רבע. אני שלישי, הוא שלישי, ואתה- רגע, - אההה-
עידן: מתי זה?

- שני: הערב. נצא מפה בשבע.
- עידן: וואללה.
- אורי: מה אומר?
- עידן: אני רוצה חצי.
- שני: אין מצב.
- עידן: יאללה ביי.
- אורי: רגע! (לשני) שני, בחייך, יש לך סופסוף מישהו שמוכן-
- שני: אבל חצי?
- עידן: זה התחת שלי שם מול הבנאדם. אתה רוצה יותר, לך תהיה אתה המחורר. המחורר, מה זה בכלל? מאיפה באתם עם הטמטום הזה?
- אורי: קח חצי.
- שני: בן זונה.
- עידן: יש לכם נשק?
- אורי: נראה לך?
- עידן: אתם רוצים שאני אלך לפגישה עם העברייני הזה, הבנאדם או לא יודע מי, בלי נשק? ואם הוא יאיים עלי?
- שני: אנחנו באים אתך. אתה רק אומר "אני המחורר".
- אורי: אתה בכלל יודע לתפעל אקדח?
- עידן: לא.
- שני: עידן, יהיה בסדר. יש לנו זמן, נוכל לעשות עוד אימפרוביזציות כדי להתכונן.
- עידן: כן, למה לא. אולי גם תכתוב עוד כמה מונולוגים מסרטים, ככה המחורר יהיה יותר אמיתי.
- שני: וואלה, אפשר באמת-
- עידן לוקח את השקית עם הגראס. מציץ. סוגר. מכוון שוב אקדח דמיוני אל השניים. הם צוחקים.**
- עידן: לא לזוז חלאת!
- צוחקים.**
- שני: אין, אתה המחורר. תפור עליך.
- אורי: יאללה עידן, תביא ת'שקית.
- אורי קם. עידן הודף אותו.**
- אורי: מה אתה עושה?
- עידן: אמרתי לא לזוז!

אורי: אתה דפוק? תביא ת'חומר!

עידן: אני המחורר, ואין בעולם אדם שיוכל לגבור עלי!

אורי: מה יש לך?

שני: שקט, הוא נכנס לתפקיד.

אורי: איזה נכנס, תביא-

אורי מנסה לקחת את השקית, עידן מכה אותו, אורי מתפתל מכאבים.

אורי: פאק!

שני: עידן, מה אתה עושה?

עידן: (אקדח דמיוני) תסתובבו! תשכבו על הבטן! ידיים מאחורי הראש! יאללה!

עידן קושר את ידיהם עם הז'קטים שהביאו.

עידן: מונולוג? קבלו מונולוג טמבלים. נשבר לי הזין. כל פלוץ כאן חושב שהוא פאקינג טרנטינו. כל בוגר מגמת קולנוע בתיכון עירוני מקיף ז' כותב חרא תסריט ובטוח שהוא מינימום צ'רלי פאקינג קאופמן. אתם שני מטומטמים שלא מבינים דבר אחד- יש בעולם שני סוגים של אנשים. אלה שרואים סרטים, ואלה שעושים אותם. אסור להתבלבל ביניהם. אם הייתם מבינים משהו, הייתם יודעים את האמת. שהכל בסך הכל שטויות, משחק, קשקושים של מילים שאין להם שום דבר עם המציאות. אני שחקן, אני שחקן טוב. בן זונה של שחקן. אם הייתי נולד בארץ אחרת, הייתי מזמן יושב בסבבה ביאכטה שלי עם שלוש קוסיות מכל צד. אבל במדינה המחורבנת הזאת, גם אם אתה רוברט דה נירו, אתה מרוויח גרושים. שנים שאני כמו איזה סביבון, רץ מאודישן לחזרה, מהצגת ילדים בקניון לצילומים של פרסומת לקורנפלקס, אף אחד לא אמר לי שההישג הכי גדול שלי במשחק יהיה גולי הכלבלב המעופף. רציתם מחורר? סבבה. נראה לכם שהמחורר היה מוכן לחלוק עם מישהו את הכסף? נראה לכם שהמחורר האמיתי היה משאיר אתכם בחיים? אז תגידו תודה שהמחורר שאני משחק, המחורר שאני יצרתי, הוא לא סתם מחורר מניאק, הוא מחורר עם לב, עם נשמה, מחורר עם רגשות. סאלאמת.

עידן יוצא. אורי ושני נשארים לשכב.

שני: אתה בסדר?

אורי: בן זונה.

שני: יש לנו ת'פרטים שלו, נמצא אותו.

אורי: באמת שני? ואז?

שני: נקרע לו ת'צורה.

אורי: אתה מטומטם. איך בכלל חשבתי ש- איזה אידיוט. אתה בחיים לא תעשה אפילו פרומו למיכל הקטנה. אפס.

שני: יהיה בסדר.

"פריז". מוסיקה, שקופית או קריין-

המחורר

בדירה של אורי ושני, שבועיים קודם. מסטולים.

- אורי: חומר טואאאאאוב
- שני: זה מדגדג בביצים אחי, אתה קולט?
- אורי: נכון, וואיי, איזה קטע. זה מחרמן סוף.
- שני: אחי, זה שווה החרא הזה. שווה רצח, אני אומר לך, זה כמו היידרו
- אורי: איזה היידרו, זה פאקינג רפואי אני אומר לך
- שני: היה עוזר לי איזה כסף כזה עכשיו
- אורי: עזוב, בוא נשמור את זה, נחסוך ת'קנייה השבועית.
- שני: תגיד ת'מפגר? מה תשמור? איך? יש שם איזה קילו יא דפוק. אתה יודע מה מקבלים על אחזקה של קילו?
- אורי: ומה מקבלים על מכירה של קילו?
- שני: מאה אלף יא מטומטם, זה מה.
- אורי: מה מאה?
- שני: גרם זה מאה שקל? אז כמה גרמים בקילו גאון?
- אורי: וואו. פאק!
- שני: אהא. י
- אורי: אבל איך? איך נמכור? למי? אתה יודע כמה זמן יקח למכור את זה? מלא אנשים שיתעסקו אתנו? טלפונים, קביעות, פגישות, תביא, תיקח- יעלו כל מיני אנשים, השכנים יחשדו-
- שני: לא נמכור ככה. לא. אנחנו צריכים למצוא איזה מישהו כבד, שירצה הכל בבת אחת.
- אורי: כבד? יעני איזה עבריין?
- שני: כן. מישהו שמבין עניין.
- אורי: אבל איך?
- שני: תקשיב. נתחיל בקטנה, וננסה לטפס למעלה, נפיץ שמועה שיש לנו מה למכור. כבר יגיעו אלינו.
- אורי: כן. המשטרה תגיע מטומטם.
- שני: לא, אני אומר לך, צריך לחשוב כמו וולטר ווייט. למצוא בנאדם שייקח הכל.
- אורי: בסדר, וולטר ווייט היה לו את ג'סי- ואז טוקו וכל זה. ובכלל, הוא לא היה וולטר ווייט, הוא היה הייזנברג. ככה הוא מכר.

שני: אורי!

אורי: מה?

שני: אורי!!!

אורי: מה?

שני: אתה גאון. אתה גאון!!! אנחנו צריכים הייזנברג.

אורי: מה אתה רוצה לעשות קרחת ולחבוש כובע וזה?

שני: לא, לא. אנחנו צריכים להמציא איזה מישהו, שכאילו החומר שלו, ואנחנו רק מוכרים בשבילו.

אורי: וואלה...

שני: אפשר שזה יהיה כאילו איזה מישהו כבד, ואז לא יתעסקו אתנו.

אורי: וואלה. הגבר. הכלי. בוסקילה. אייזנשטט.

שני: לא, לא...

אורי לוקח מהשולחן מחורר דפים ומתחיל לשחק אתו.

אורי: אני המחורר הגדול! ררר... ררר... מי יעז להתעסק אתי!

שני: מפגר.

אורי: ררר... גררררר

שני: המחורר. בואנה, אורי- המחורר!

אורי: גררררררררר

שני: אנחנו נהיה עשירים גבר.

אורי: גבררררררררר

שני: גם נעשה על זה סרט, אתה קולט, נקרא לזה המחורר, איזה גדול. גם נמכור ת'חומר, וגם אני יעשה ת'פריצה שלי, אתה תראה. כולם יראו! אני יזיין ת'עולם!

אורי: המחורררררררררררררררררר

שני: המחוררררררררררררררררר

הם צוחקים.

אורי: אחי, אני קרוע מרעב. מה יש?

שני: רוצה נזמין משהו?

אורי: מה?

שני: פיצה?

אורי: עוד פעם פיצה?

שני: מה יש לך נגד פיצה?

אורי: אני מת על פיצה.

שני: אז פיצה.

אורי: לא פיצה-

הם ממשיכים, מוזיקה. פייד איטי. סוף.